

Pärla

Afrikas pärla

Solen letar sig in mellan bladen på krukväxterna i köksfönstret och kastar ett vackert sken på flickan som ligger på golvet.

Hennes bara svarta armar glänser i dess sken. Leendet som även utan solens hjälp skulle lysa upp rummet, framkallas av värmen utifrån. Hennes späda tre åringars ben stampar i takt med musiken, och hennes fingrar rör sig frenetiskt över teckningen framför henne.

- "Katt", utropar hon uppmuntrande för sig själv, för att på något sätt visa att hon vet precis vad hon gör. Vem som än såg henne just då skulle inte tveka om den saken.

- "Går det bra gumman?", frågar Anna som sitter några meter bort vid det vita bordet och njuter av en kopp kaffe och åsynen av sitt barns lek. Anna skulle varit på jobbet för flera timmar sedan om det inte vore för Zolas begynnande feber hon tyckte sig känna av imorse. Men någonstans hade nog längtan över en ledig dag överstridigt alla hennes gränser.

- "Jag ska bara hämta posten älskling". Anna ställer varsamt ner kaffekoppen och tittar rakt in i de brunaste ögon. Med ett nickande och ett glatt leende i ryggen ger sig Anna iväg mot den röda postlådan. Hon hoppas att ingen som känner hennes chef ska dyka upp nu, och just idag verkar hon ha tur.

Redan innan hon stängde dörren om sig har hon på ren reflex börjat titta igenom breven och sorterat ut den reklam hon ändå aldrig läser. Men plötsligt var det någonting som gjorde att hon helt enkelt blev tvungen att bläddra tillbaka och ta en titt på de där reklamfoldrarna.

- "NÖDROP FRÅN AFRIKAS MAMMOR!" var präntat med stora röda bokstäver på framsidan av kuvertet.

En halvtimme senare, med nytt kaffe i muggen och tårarna rinnandes längst med kinderna sitter Anna och håller i brevet som läkarmissionen skickat ut. Hon låter inte blicken vackla ifrån kvinnan på bilden, som ler men ändå ser trött ut. Hon står utanför sin hydda och håller händerna på magen, och vem som helst kan se att det barnet kommer till världen när som helst.

Kvinnan heter Kaiki och bor i södra Afrika. Dagarna spenderade hon genom att jobba på ett lantbruk i grannbyn, och den senaste tiden har jobbet knappast fattats då landet har varit välsignat med bra väder. Kaiki berättar att för en tid sedan vändes hela hennes liv upp och ner då hon trodde att hon mött mannen i sitt liv. I ren kärlek och obetänksamhet, spenderade dom flera nätter ihop innan Kaiki fick reda på att mannen bar på smittan Aids.

- "Jag förstår, och har redan från börjat förstått vad jag måste göra", säger Kaiki till journalisten.

- "Jag kommer dö snart, ingen medicin som jag har råd med kan bota mig. Jag har redan kontaktat ett av barnhemmen, och de kommer se till att Zola blir bortadopterad till en bra familj".

Det står även att journalisten ska ha fråga Kaiki om hon aldrig funderat på att behålla barnet, och svaret skär i Annas hjärta.

- ”Jag har aldrig någonsin önskar mig något mer än att bli mamma”.

När Anna ser på det lekande barnet vid hennes sida växer en tanke inom henne. Adoptionen hade gått bra men hon hade aldrig tänkt på vilket öde som kunde ligga bakom denna underbara skapelse.

I takt med tårarna som träffar muggens kant, finns det bara en sak som hon önskar. Att kvinnan på bilen kunde få se det hon lyckades skapa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren instability med Poeter.se id #24104 innehar upphovsrätten